

SØG

SØG

ANMELDELSER

Kategorier

- » Alle kategorier
- » Bøger
- » Demoer
- » Diverse
- » Klassikere
- » Koncerter

Features

- » Geiger anbefaler
- » Tilfældig
- » RSS

GÆSTEANMELDERE

Læs hvad forskellige gæsteanmeldere har anbefalet her på Geiger.dk. Læs bl.a. anbefalinger fra:

- » [Armstrong](#)

Anmeldelser

MRS JYNX

The Standoffish Cat
(cd, Planet MU, 2008)

LAMBURG TONY

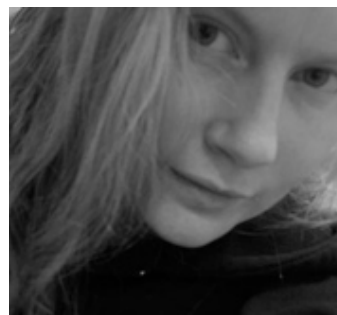
Hip Hop Nation
(lp, Escho, 2008)

LAST STEP

1961
(3ep, Planet MU, 2008)

Det er snart mange år siden, de basale electronica-former blev defineret, og det meste af det, der nu udkommer under betegnelsen, lader til at arbejde med disse former som en fuldstændig fast ramme. Electronicaen har ofte virket som en genre, hvis fans gik efter en specifik lyd og stemning, og så ellers ikke havde noget problem med at få mere af det samme, så måske er der i virkeligheden ikke den store tørst efter noget nyt? Enhver genre har selvfølgelig altid en hård kerne, der aldrig kan få nok af én særlig arketypisk lyd, men som regel er der også altid en eller anden form for spænding mellem "kuratorerne", og så dem, der vil lave tingene om, eller som i hvert fald mener, at der burde finde en eller anden form for udvikling sted. Og det kan være svært at få øje på sådanne spændinger under den brede electronica-paraply. Som om der ikke rigtig er en fortrap, der overhovedet gider kæmpe for sagen og som har noget *på spil*. Der udgives stadig masser af hyperminimal abstrakt knitremusik eller dekonstrueret drill'n'bass eller saligt drømmende idyllitronica, og meget af det er det svært for alvor at have noget imod, også selv om det er yderst sjældent, at det formår at fange opmærksomheden med noget, som ikke er hørt utallige gange før. Det er et område, hvor kvalitet ikke nødvendigvis bedømmes på originalitet, men mere afhænger af, hvor god musikken er til at indfange stilens mest rene, tidløse kvaliteter.

Netop det med at ramme en særlig lyd og stemning er noget engelske Mrs Jynx excellerer i. Debutalbummet *The Standoffish Cat* er en ren tour de force i melodisk nostalgitronica med kraftige reminiscenser til stilens mere end ti år gamle storhedstid. Navnlig synes man at bemærke en let inspiration fra Mike Paradenas' tidlige μ -ziq-plader, eller i hvert fald fra et bestemt aspekt af dem, nemlig de tindrende, ofte nærmest vuggeviseagtige numre, hvis

LOGIN

 Husk!

SEND

- » [Registrer profil](#)
- » [Glemt kodeord](#)

LÆS OGSÅ

Last Step
Last Step

MEST LÆSTE

V/A
Pioneers – The Beginning of Danish Electronic Music

The Pains of Being Pure at Heart
S/T

Thulebasen
Guitar Wand

V/A
Vinyl Beards

Voka & Vobe

varme, søvrig-melankolske lyd altid skilte sig ud fra den meste anden varme, søvrig-melankolske electronica i kraft af det særegne melodimateriale, der var drejet på sin helt egen snørklede facon. Det er denne særlige måde at få tonerne til at hænge sammen på, som Mrs Jynx har lidt af, og alene det gør i hvert fald albummet værd at bemærke i vrimlen af behagelig electronica, hvor der nærmest gøres en dyd ud af at have melodier, der er så anonyme og intetsigende som overhovedet muligt. Ikke at Jynx leverer egentlige ørehængere, men hun har i det mindste en forståelse for, at når man laver musik, hvor det harmoniske og melodiske står helt centralt, så må man også placere en god portion af kreativiteten i netop de elementer. Ganske som på Paradinas' nyeste udspil, *Duntisbourne Abbots Soulmate Devastation Technique*, er det dog også som om, Jynx' lidt for konsekvent undgår en central del af det, der gjorde det tidlige μ -ziq så fascinerende, nemlig det rå, skramlende og mystiske. Hvilket vel er rimeligt nok, hun skulle selvfølgelig også gerne have sin egen vinkel på tingene, men det er måske bare lidt ærgerligt, at denne vinkel mest udmønter sig i et ekstra sødt og poleret udtryk frem for noget mere skævt og overraskende. Omvendt er det søde og polerede så et eller andet sted også selve grundvilkåret for Mrs Jynx' stil, og med det udgangspunkt er det faktisk imponerende, at hun alt andet lige slipper godt fra det: De electronica-udøvere, for hvem drømmende idyl er selve målet, ender alt for ofte med en dyne af kvælende magelighed, men *The Standoffish Cat* – også selvom det ikke havde taget skade at være en smule kortere – er faktisk langt hen ad vejen tæt på at være lige så charmerende, som det er tænkt.

Der er også idyllitronica-elementer på et andet debutalbum, nemlig Lamburg Tonys *Hip Hop Nation*, som bestemt også har en hel del charme at byde på, blot af en betydelig mere skæv og skurrende slags. Der er i det hele taget tale om en lettere rå og utilpasset form for electronica, og at det overhovedet er ovre i den mere "idylliske" afdeling kommer faktisk som lidt af en overraskelse, hvis man da ellers har været til koncert med Lamburg Tony her på det sidste. Hvor koncerterne mest har præsenteret mandens særlige old school *tracker*-teknik i en ekstremt upoleret form, der er *Hip Hop Nation* et betydeligt mere afrundet bekendtskab, som for det meste faktisk virker både harmonisk og groovy, i skarp kontrast til den voldsomt hakkende og til tider nærmest sammenbrudte musik, han har afviklet på scenen. Netop den helt særlige effekt af at bruge de antikverede *tracker*-programmer, hvis måde at konstruere musik på nærmest er matematisk og meget fremmed i forhold til mere traditionelle måder at spille og komponere på, har været et af Lamburg Tonys mest markante kendetegn, og det, at det her synes at blive slebet lidt af, er nok det eneste, man kan udsætte på albummet: Det gør ikke musikken ringere i sig selv, men man sidder alligevel tilbage med et ønske om, at der havde været lidt mere med af koncerternes skramlende vanvid. Samt med en følelse af, at pladen kunne have været endnu mere original og helt hinsides de velkendte electronica-former, hvor den nu snarere fremstår som en forvridning af dem.

Alt det sagt, så er det så også klart, at den lidt mere velkendte form, tingene tager på *Hip Hop Nation*, nok på mange måder har været et nødvendigt kompromis. Så voldsom og stilistisk fascinerende det rene, ufortyndede *tracker*-kaos kan virke i den rette sammenhæng – som nu f.eks. til en koncert – lige så svært ville det meget muligt være at destillere det til noget, som i det lange løb ville kunne fungere på plade – altså som man vil kunne høre igen og igen, også bare for fornøjelsens skyld, frem for som en ubearbejdet dokumentation af et helt igennem utilnærmeligt udtryk, som man måske mest vil finde frem ved højtidelige lejligheder. I dét perspektiv må *Hip Hop Nation* siges at være virkelig vellykket: Den harske 8 bit-støj er blødt op og effektivt smedet om til noget, der mere minder om krystallinsk glitch – ja, til tider og især på afslutningsnummeret "Voksenliv" nærmest med en Oval-agtig drømmende undertone – og dertil er der ofte et fundament af en slags tung, hip hop-agtig rytmik, som faktisk giver den

LORE & LOIS
Myth of the Totem

Gud er Kvinde
Gud er Kvinde

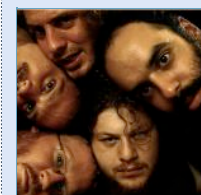
Lights People and
Leif Elggren Vs.
Gæoudjiparl
Redefines the Meter

Skammens Vogn
Bilerne kører

180° Virvar +
venner
Gimle, Roskilde,
torsdag den 5.
marts 2009

Kellermensch /
O'Death
1. marts, 2009,
VoxHall, Århus

Black Eyed Dog
Rhainuledada
(songs to sissy)

Ital Tek
Cyclical

Distance
Repercussions

Starkey
Ephemeral Exhibits

ellers lettere misvisende titel en smule mening. Mest bemærkelsesværdigt er det dog, at der er tilføjet et hav af skæve akustiske samples; en slingrende rodebunke af lige dele skrot og skrammel og forvredne blæsere, som trækker lyden lidt i retning af den særlige danske barnligt-romantiske electronicatradition som den kendes fra Jab Micha Och El og Band Ane. Når *Hip Hop Nation* alt dette til trods alligevel fremstår som sin helt egen unikke mutation, så skyldes det, at elementerne stadig er sat ind i tracker-tilgangens bizart kantede ramme. Selv de mere organisk lydende ingredienser opfører sig på en helt anden måde, end man er vant til, følger en særegen maskinlogik, som placerer dem i snørklede, hoppende systemer. Det er ret beset to meget forskellige verdener, der kolliderer, men resultatet er alligevel et yderst konsistent album, som på sin helt egen underlige måde formår at trylle et galoperende lydanarki om til noget lumskt lyttevenligt.

En imponerende forening af det ligefremme og det umådeligt sære finder vi også hos Last Step, men her er der samtidig tale om et fuldstændigt nybrud i forhold til den etablerede electronica-form, hvor *Hip Hop Nation* snarere gav den en opkvikkende saltvandsindsprøjtning. Egentlig er Last Step et slags fritidsprojekt for Aaron Funk, der først og fremmest vil være de fleste bekendt som breakcore-institutionen Venetian Snares, men med det kryptisk betitlede *1961*, det andet helt igennem fremragende Last Step-album i træk, overskygger projektet nu helt det oprindelige "hovednavn". Man kunne have frygtet, at *2007s Last Step* blot var et enkeltstående skævt indfald, en uforpligtende leg med et helt andet udtryk end den sædvanlige armerede rytme-massakre, og måske netop derfor så friskt og stilistisk løst. På *1961* synes det imidlertid klart, at Last Step har åbnet en helt ny verden af muligheder for Aaron Funk, og at det er her, frem for på de Venetian Snares-plader, som stadig kommer med jævne mellemrum, at han bruger størstedelen af sin kreative energi. Albummet er ved at flyde over af regulær musikalsk skaberglæde, en ustyrlig iderigdom og en myldrende detaljemætning, som antyder, at der er lagt umådelig meget arbejde i hvert et nummer. At det hele så alligevel fremstår umiddelbart og smittende er nærmest mirakuløst.

Hos Last Step er der ingen modsætning mellem det kunstnerisk udviklede – de uafsladlige indskudte krumspring og kringlede taktarter – og så et imødekomende, legende let udtryk. Ikke at det derfor fremstår "naturligt" eller ukunstlet, for albummets største fortjeneste er måske i virkeligheden, at det i dén grad formår at skabe noget, som på alle leder og kanter virkelig er et kunstprodukt, fyldt med voldsomme syntetiske farver og bizarre plasticagtige former, men som så samtidig også virker forunderligt dragende. Albummet er et musikalsk laboratorium, men i stedet for den kliniske seriøsitet, der typisk kendetegner elektronisk laboratoriemusik, så gennemsyres det af en tegnefilmsagtig fryd over bippende apparater og boblende væsker, ja, over selve det kunstige, det bippende og boblende. Den kærlige blanding af nostalgi og humor kan ved første ørekast kan ligne overfladisk sci-fi-kitch, men ved nærlæsning afsløres dybere, nærmest rørende lag. De analoge apparater snurrer og slingrer med al den "organiske" varme, man forventer af dem – til tider tilmed suppleret af en levende trommeslager, som rent faktisk er fuldt integreret i lyden uden at virke påklistret eller demonstrativ – men alligevel er der noget umiskendeligt uorganisk over hele lyd billedet, der tydeligvis er kørt gennem et komplekst troldspejl af digital effektbehandling.

Denne dobbelttydighed er blot et af *1961s* mange paradokser. Et andet kunne være melodimaterialet, der hele tiden er et nummer for abrupt og udviklet til at blive egentlig *melodiøst*, men som så alligevel uafsladeligt cirkler omkring de forløsnings øret forventer, og skaber en uvirkelig gråzone mellem noget, man ville kunne huske og nynne med på, og så noget, der lige er et nummer for abstrakt og fritsvævende. Og imens udtrykket på overfladen er muntert og sprælsk, så gennemsyres det

M. Ward
Hold Time

samtidig af en sær vemodighed, en nagende anelse om, at noget er tabt. Det er nærmest som om, *1961* åbner en tidsportal til en sløret barndomsverden, hvor tegnefilm og kulørt plasticlegøj har sit eget magiske liv, en verden fuld af drømme og fremmede fremtidsverdner. Er det ens egen tabte barndomsverden, man får et glimt af, eller er det den elektroniske musiks barndom sådan mere overordnet? Der er bestemt elementer af den helt tidlige elektroniske popmusiks fjollede charme her, men frem for at blive udstillet som udtryk for en latterligt naiv plastic-futurisme, så fremmaner de en hjerteskerende længsel efter tidligere tiders elektroniske barnetro. Der løber en uforklarlig følelse af noget både genkendeligt og dybt fremmedartet gennem hele *1961*, og albummet falder på plads som ét samlet raritetskabinet, en labyrint af hemmelighedsfulde kamre, som man blot ønsker at blive væk i. Muligvis det bedste, Aaron Funk til dato har lavet.

- Jannik Juhl Christensen, 22. mar

Yderligere information

www.escho.net
www.planet-mu.com

Kommentarer (0)

Nedenfor kan du læse kommentarer til anmeldelsen. For at poste kommentarer skal du have en profil, som du kan registrere gratis [her](#).

Der er endnu ikke skrevet nogle kommentarer.

Skriv kommentar

Send kommentar

© 2000 - Geiger
Indhold må ikke gengives uden skriftlig tilladelse. Citater kun med kilde. Meninger tilkendegivet af Geiger.dk's brugere stemmer ikke nødvendigvis overens med redaktionens.

[Til toppen](#)